

практикується дворівнева система присвоєння вчених ступенів - випускники бакалаврських програм не отримують дипломів і можуть розраховувати на ступінь ліценціату, яку у ВНЗ інших країн необхідно підтверджувати.

Магістратура. Освіта у Швейцарії дає можливість отримати диплом магістра в університетах і вищих бізнес-школах. Середня тривалість навчання - 1,5 року. Вступити на магістерську програму можливо і не за своєю спеціальністю, але для цього потрібно пройти попередню підготовку на курсах аспіранта.

Післядипломні програми. Навчання в Швейцарії в докторантурі, розраховано не менше ніж на 3 роки навчання і передбачає написання наукової роботи за спеціальністю з наступним її захистом. Для вступу необхідно мати міжнародний магістерський або швейцарський диплом про завершення першої стадії університетської освіти в місцевому вузі.

МВА. Ці програми більш різноманітні, ніж в інших країнах Європи, терміни навчання різняться. Для зачислення необхідний не тільки диплом солідного вузу, але і 3-7-річний стаж роботи в крупній компанії. Навчання в Швейцарії робить можливим поступити на аналогічну програму і без вищої освіти. Умови для вступу - це успішна задача міжнародного іспиту за профіліруючим предметом та досить високим рівнем володіння англійською або німецькою мовою.

Таким чином, системі вищої освіти Швейцарії притаманні певні характеристики, одна з яких – самостійність вищих навчальних закладів, що виявляється у підходах до формування їх організаційної структури, визначення мети діяльності та розробки навчальних планів підготовки і робочих навчальних програм дисциплін. Проте, під час обміну досвідом ми не повинні сліпо копіювати ступені і методики, які використовують в освіті Швейцарії. Необхідна їх адаптація до умов нашої країни з точки зору традицій освітньої системи

Література.

1. Вища освіта в Швейцарії . сайт Престижних університетів. [Електронний ресурс]. - Режим доступу: www.ihkyiv.com/abroad/switzerland.
2. Навчання в Швейцарії. [Електронний ресурс]. - Режим доступу: www.osvita.ua.

ЯНИЦЬКА Є.*

*Харківський національний технічний університет
сізьського господарства імені Петра Василенка*

ПІДХОДИ ДО ФОРМУВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНИХ СТРУКТУР УПРАВЛІННЯ

Організаційна структура управління - це сукупність організаційно впорядкованих відносин і зв'язків між ланками та рівнями керівництва. Тобто, під структурою управління організацією розуміється упорядкована сукупність взаємопов'язаних елементів, які знаходяться між собою в сталих відношеннях, що забезпечують їх розвиток як єдиного цілого. [1, ст. 105]

Організаційна структура управління включає в себе спеціальні підрозділи, що відповідають за реалізацію управлінських рішень. На практиці застосовують такі принципи формування підрозділів:

- функціональна модель: «один підрозділ одна функція»;
- процесна модель: «один підрозділ = один процес»;
- матрична модель: «один процес або один проект = група співробітників з різних функціональних підрозділів»;
- модель, орієнтована на контрагента: «один підрозділ = один контрагент (клієнт або

* Науковий керівник – Крала В.Г., ст. викладач

клієнтська група, постачальник, підрядник тощо.)

У багатьох сучасних компаніях організаційна структура управління підприємством побудована на принципах управління сформульованих ще на початку ХХ століття. Найбільш повне формулювання цих принципів дав німецький соціолог Макс Вебер (концепція раціональної бюрократії)[4]:

- принцип ієрархічності рівнів управління, при якому кожен нижчий рівень контролюється вищим і підпорядковується йому;

- принцип відповідності повноважень і відповідальності працівників управління місцю ієрархії; принцип поділу праці на окремі функції і спеціалізації працівників із виконуваних функцій;

- принцип формалізації і стандартизації діяльності, який би забезпечував однорідність виконання працівниками своїх обов'язків і скоординованість різних завдань;

- принцип знеособленості виконання працівниками своїх функцій;

- принцип кваліфікаційного відбору, відповідно до якого найм і звільнення з роботи здійснюється в суворій відповідності з кваліфікаційними вимогами. Це так звана бюрократична структура, з найбільш поширеним її типом – лінійна організаційна структура.

В рамках структури управління протікає управлінський процес (рух інформації і прийняття управлінських рішень), між учасниками якого розподілені задачі і функції управління, а отже - права і відповідальність за їх виконання. З цих позицій структуру управління можна розглядати як форму розподілу і кооперації управлінської діяльності, в рамках якої відбувається процес управління, направлений на досягнення наміченої цілі менеджмента. [2, ст. 107]

Якщо застосовувати різні моделі організації діяльності в межах окремих бізнес-процесів, то можна використовувати переваги тієї чи іншої організаційної моделі. При цьому для організації в цілому буде застосовуватися процесна організація основних структурних блоків, а в рамках окремих блоків можуть застосовуватися різні моделі наприклад:

- для організації структурного блоку, що реалізує бізнес-процес розробки нових і вдосконалення існуючих продуктів, доцільно використовувати матричну структуру;

- за певних умов для організації процесів відтворення ресурсів (залежність від монополістів-постачальників), відтворення засобів виробництва (використання підрядників для виконання робіт), просування і продажів (робота з обмеженими клієнтськими групами) доцільно використовувати моделі, орієнтовані на контрагента;

- структура фінансових служб буде виглядати звичніше при функціональній організації.

З усього вище сказаного можна зробити такий висновок: організаційна структура являє собою внутрішню будову організації, сукупність елементів системи і взаємозв'язків між ними, логічні співвідношення рівнів управління та функціональних областей, організовані таким чином, щоб забезпечити ефективне досягнення цілей. Особливості конкретних структур визначаються навколишнім середовищем, вибраним рівнем централізації, варіантом поділу праці і управління, а вибір тієї чи іншої структури - завданнями і умовами функціонування і розвитку організації та залежить від специфіки та особливостей бізнесу.

Література.

1.Новіков Б.В., Сініок Г.Ф., Круш П.В. Основи адміністративного менеджменту: Навч. посіб. /Б.В.Новіков// - К. Центр навчальної літератури", 2004.

2.Мескон М.Х., Альберт М., Хедоури Ф. Основы менеджмента: Учебник. - пер. с англ. - М.: «Дело», 1994.

3 Організаційна структура підприємства: сучасні підходи та шляхи розвитку / Корнюхін С.В. - М.: Європейський центр за якістю, 2003. - 48с.

4. Осовська Г. Основи менеджменту: Підручник/ Г.Осовська, О. Осовський,. - 3-е вид., перероб. и доп. - К.: Кондор, 2006. - 661 с.

